

BISERICA ȘI ȘCOALA

REVISTĂ BISERICESCĂ - CULTURALĂ

ORGANUL OFICIAL AL EPARHIEI ORTODOXE ROMÂNE A ARADULUI

PRESTIGIUL CLERULUI

† Grigorie Episcopul Aradului

Munca noastră a clerului ca și orice muncă intelectuală presupune o voință, pe care numai eul o poate da. Eul trebuie să călăuzească munca noastră. Se vede însă că sunt și anumite capricii, cari nu concordă cu munca conștientă a clerului. Există jocuri oarbe ale *ieșirii unora contra altora* din sânul clerului. *Nu este de demnitatea unui cleric să manifeste porniri inacceptabile chiar față de colegul său.*

Noi nu ne putem înfățișa lumii ca o ceată nedisciplinată. Este atâta muncă, atâta cinste și jertfe în preoți că este păcat să atingem această muncă prin atitudinile de critică. Și așa lumea prejudecă, și așa avem mulți inamici, nepăsători, răuvoitori. De ce să îngreunăm situația noastră? De ce să ne știrbim prestigiul? O muncă urlașă, desvoltă preoțimea după război, dar lumea nu e obicinuită a ne recunoaște această muncă; lumea vede în orice atitudine rău plasată a unui preot sau trufie, sau ambiție condamnată sau invidie și câte altele. Și atunci efectul muncii serioase scade, se anulează chiar.

Fiiți solidari, disciplinați — zic eu totdeauna preoților mei. Acelaș lucru îl spun și aici. Să fim una. Să vorbim numai ceea ce admite demnitatea preoțească. Să ne dăm seama că avem de apărut o situație, o reputație frumoasă, câștigată de preoțime cu mari sacrificii. Superioritatea noastră trebuie acreditată în fiecare clipă. Clerul nostru trăește o viață morală și totuși se găsesc oameni, cari îl atacă, trăește în sărăcie și totuși mulți ne acuză de lăcomie, trăește în modeste resignări, dar suntem stigmatizați ca lipsiți de atitudine conștientă.

Am zis să ținem mai întâi noi la demnitatea noastră. Trec unii preoți pe lângă alți

preoți și nu se salută! Atunci cum să așteptăm dela alții să ne salute? Avem asociația generală a clerului, dar întreb câți preoți și-au plătit cotizațiile de membru, și câți au conștiința că aparțin unei tagme disciplinate și bine organizate?

Este grozav să încerci sentimente de singurătate. Când ataci o problemă de ordin personal a clerului, producând diversiuni, lovind în fețele bisericesti, te constitui în judecător nemilos. Un preot numai superiorității sale bisericesti se poate adresa ori de câte ori este în joc o persoană din cler. Făcând altcum, apelând la zliare, el lovește disciplina canonică și mână apa pe moara inamicilor.

Ne trebuie deci disciplină ca să putem disciplina pe credincioși.

Trei lucruri sunt necesare: să fim pătrunși de *demnitatea chemării preoțești* să fim *organizați* prin conștiința aceleiași chemări sfinte și să *respectăm disciplina* canonică. În chipul acesta vom înfrunta orice loviri și vom birui.

Inchei aceste rânduri cu o întrebare și cu o dorință. Avem un cler cu o pregătire intelectuală și morală, cel puțin egală cu aceea a preoțimii oricărei biserici din țară. Întrebarea este: Ați citit undeva despre vreo ieșire sau atac al unui preot de confesiune străină îndreptat împotriva altui preot al aceleiași confesiuni??

Dorința mea este ca simțirea internă unitară a tuturor preoților ortodoksi români să fie tradusă în faptă prin aceiași atitudine demnă, hotărâtă, care singură ne asigură adevăratul prestigiu, atât de necesar mai ales în zilele noastre.

Omul bun.

Urmăresc cu atențiune de câțiva ani, cum sunt priviți și primiți oamenii în societate, în oficiile lor. Aceasta urmărire, mă face să pun mâna pe condelu și să-mi espun experiențele.

Rareori am observat, ca oamenii să fie apreciați după meritele lor. Unii trăiesc traiul lor și nu edifică, alții lucrează în ascuns și edificator. Primii sunt distinși, iar cei din ascuns sunt preterați. Azi ise caută nutra și gura omului, nici de cum inima, care dacă e cultivată, aduce fericire.

Viața are un scop și acesta este: nizuința spre perfecționare, ca astfel să ajungem la fericire, a cărei mijloc este acțiunea, din care apoi isvorește virtutea spre care trebuie să nizuiască fiecare om. Numai omul plin de virtute este bun și bun este numai omul virtuos. Virtutea, ca și păcatul isvorește totdeauna din cercul de cugetare. Omul bun numai bunătate răspândește, pe când din omul rău, așa pleacă răutatea, ca curentul din uzinele electrice, ca o suflare bătută de vânt.

E și natural, că nu poate da altceva, decât cu ce e încărcat. Precum floarea răspândește un miros plăcut, așa răspândește omul bun, bunătatea, precum câtranul un miros neplăcut, așa omul rău, răutatea. Din acestea urmează, ca pentru a fi fericiți, mulțumiți, trebuie, ca societatea în care trăim, să fie compusă din cât mai puțini oameni răi și cât mai mulți oameni bun.

Omul se poate cunoaște după cugetele, gândurile ce se arată mai des în urma experienței, învățaturii și convingerei și cari exercită o putere dominantă peste celelalte, rezultatul cărora apoi este acțiunea.

Cum vor fi părerile unui om despre Dumnezeu, despre virtute, păcate, dragoste, căsătorie, pretenie, datorințe, pasiune, instituțiuni, bani, societăți, ocupațiuni, omenie, așa va fi și sufletul său. O convorbire sinceră, pretinoasă cu un om, este o privire în sufletul lui.

Cea mai frumoasă calitate la un om este, ca să fie religios, pentru că omul religios în toate vede mâna lui Dumnezeu, care răsplătește fiecărui după faptele sale; în religione află omul mângăere, religiunea îi îndeamnă la împlinirea datorinței, la dreptate, la milă, la iubirea de aproapelui și toate acestea îi aduc liniștea sufletească. Omul fără știință e periculos, dacă nu e religios, cel cu știință e nefericit, dacă nu are credință.

Religiunea ne învață numai spre ce e bun, de unde, omul religios e om bun.

Bunătatea unui om se mai poate cunoaște și de pe părerile ce le are despre virtuți și păcate. Sunt unii oameni, cari zic, că omul nu e în stare să facă dreptate, că nu există „bun“ și „rău“. Unii ca aceștia greșind în gândire, greșită le va fi și fapta.

Ce greșite sunt părerile oamenilor despre onoare. Unii cred, că purced corect, când nu-și cruță nici viața lor, nici a altora, ci pentru lucruri de nimic, unii cu sabia, alții cu revolverul caută să-și apere cinstea. Cinstea unui om nu o pătează decât fapta rea, păcatul, iar dacă cineva și-a pătat cinstea, nu și-o poate spăla nici cu sabia nici cu revolverul. Unii ca aceștia nu voesc să știe că în lumea aceasta și așa nimic nu rămâne nerăsunat.

Viața e grea, plină de suferințe și ar trebui să fim unii față de alții cu iubire, cu încredere și pacliniță, pentruca, precum atrage puterea pământului corpurile la sine și le ține strinse, așa ține și iubirea pe oameni. — Ce frumoase cuvinte! „Doamne, iartă-le lor că nu știu ce fac“. Omul religios e cu inimă bună, lertător, deci om bun. —

Un alt tip de om. Un om pătruns de dorul de bani și avere.

Omul setos după bani și avere se cugetă numai la sine. Ori ce alte gânduri sunt forțate numai la judecări și fapte greșite. Este fără simț, față de durerile și necazurile altora. Inima lui e ca piatra, nu se moaie, de nimic. Vorbele și faptele lui îl vând, ori cât s'ar nizu să-și ascundă aceasta patimă. Judecă numai din un punct de vedere, deci fals, iar cine judecă fals nu poate fi om bun.

Nu voesc să zic prin aceasta, că banul nu trebuie prețuit. Da, trebuie prețuit, căci el reprezintă o putere materială și care nu-l prețulește de atare, nu știe ce e viața. Banul trebuie prețuit, dar nu mai presus de toate.

Nu numai știința, ori neștiința îl face pe om bun, sau rău, ci și sănătatea și boala are mare influință asupra omului. Un morb poate strica sistemul nervos, care apoi schimbă dispoziția. Nervul nenutrit conduce rău, sângele stricat nu nutrește creerul, intunecă judecata.

Se zice, că un morb de stomac te face nemulțumit, un morb de intestine te face fricos, un morb de rinchi te face invidios batjocoritor. Evident deci, că spre ce e aplicat un corp bolnav.

La omul sănătos, observăm chiar contrarul. Dispozițiile bune. Privire senină, pretinoasă. Din ochii lui se poate vedea bucuria, mulțumirea, liniștea sufletească. Gura gata spre suris și întreaga față are o privire plăcută. Când sufletul nu gândește bine, se obsearvă pe față, se schimbă trăsăturile, răutatea deci își arată locuința și pe față.

Privirile unui om rău nu sunt senine, nu sunt curagioase. Un om rău nu și-se uită în față, de teamă să nu i se descopere păcatele. E neliniștit. Buzele lui sunt ca a unui teatralist. Când spre bucurie, când spre serioșitate, când spre desperare, când spre batjocură. Toate se obsearvă pe fața lui, numai dragoste, liniște și mulțumită, nu. Se vede pe zimbet, că nu isvorește din suflet curat, se văd razele răutății și a falsității.

Omul bun e liniștit, cugetă profund. Judecățile lui sunt drepte. Vorbește cu rezervă despre lucrurile și faptele semenilor săi; este aplicat a nu prea observa greșelele altuia, dacă nu poate vorbi bine de cineva, mai bine nu vorbește. Munca unui suflet bun, e ca munca naturei, fără șgomot, liniștită. Nu se preamărește. Așteaptă ca alții să-i descopere valoarea. Observează, că lauda de sine e un reclam, o dobă mare ce astupă o golătate. În omul bun e întrupată modestia, împreună cu bunavoința, pe când omul rău e provocător. Omul bun e compătimitor, pe când cel rău, nu iubește dreptatea și frumosul din sufletul omului, iubește naivitatea copiilor, pe când cel rău nu iubește copiii, nici chiar pe ai săi.

Sufletul și caracterul unui om bun se mai poate cunoaște și după prietini. — Sufletele înrudite se înțânesc, înțeleg și iubesc. Calitățile, ce nu pot fi la unul și acelaș om asemenea, vor fi contrare și la diferiți oameni. Oamenii buni se trag la buni, iar cei răi, la răi. Nu încap omul de omenie cu hoțul, ușuraticul cu seriosul, marinosul cu nemilosul, supusul cu îngâmfatul, dar un ușuratic cu un „haimana“ se înțeleg, se fac prietini.

În fine, omul pe care îl interesează toate lucrurile bune și în urma acestora își îndreptează lucrările în mai multe direcții, încă e om bun. Un astfel de om își pune în circulație mintea și inima întocmai ca și banul. Binefaceri numai dela astfel de oameni se pot aștepta, pe când dela omul rău, numai rău poți aștepta.

Timpurile de azi — cu deosebire — pretind, ca la informațiile, ce se dau și primesc despre oameni, fie în societate, fie în oficii, să se observe celea sus amintite, căci altcum nu ne vom putea întări și nu vom deveni edificători.

Petre Ciongradi
inv-preot

Duplicitatea pentecostaliștilor.

(Continuare)

II.

Un reprezentant competent al teologiei ortodoxe explică grărea în limbi, în felul următor: „Grărea în limbi denumită în originalul grecesc laetn gloossais, este limba omenească centrală și universală, care a fost între oameni până la împărțirea limbilor. Ce fel eră această limbă unitară, nu putem ști. Fărăndoială a fost aceeaș cu cea vorbită de Adam înainte de cădere cu care el numi toate lucrurile după natura lor internă. Limba centrală cuprindea pe toate celelalte. Ea se deosebește de toate celelalte limbi vorbite în timpul apostolilor. Cu ajutorul acestei ipoteze se explică și glasolalia minunii pentecostale. (Fapte. II.)

Duhul Sfânt, care a înzestrat pe apostoli cu puterea de a vorbi în limba centrală, prin extaz a transpus și pe auzitori în aceeași stare, ca să-l poată înțelege. (Expl. Epist. Sf. Ap. Pavel. Dr. I. Olariu. Caransebeș 1910. pag. 378—379. După această ipoteză glasolalia apostolilor nu eră vorbire într'o limbă existentă. Popoarele din ziua Cincizecimii inspirate de Duhul Sfânt, au recunoscut în limba centrală grăită de apostoli, propriul lor graiu. S'au reintegrat oarecum limbile amestecate la Babylon, în limba centrală. Cu ajutorul acestei ipoteze se explică și glasolalia celor din Corint. Anume „glasolalia eră într'o stare extatică. În extaz, activitatea internă, reflexiunea omenească încetează; atunci odihnesc facultățile sufletului, care este inspirat de Dumnezeu. Ce simțește omul în asemenea stare, nu se poate exprima în limbă omenească, ci e de lipsă un dar deosebit. (tălmăcirea, învățatura.) (Ibid. pag. 384.) Față de grăitorul în limbi, dacă membrii comunității creștine nu erau în același stare de extaz, nu-l înțelegeau. Deaci urmează o mulțime de confuziuni în ordinea serviciului divin, pe cari le delătură Sf. Ap. Pavel în epist. I. Cor. 14, 15. Glasolalia după conținut cuprindea lauda, preamărirea lui Dumnezeu în sine și în lucrurile sale externe. Luă o formă de rugăciune și cântare.

Savantul teolog dela Cernăuți Dr. V. Gheorghiu explică glasolalia așa, că Sf. Apostoli de fapt au grăit în limbi streine necunoscute lor. Eră deci limbi existente, înțelese. Aceeaș părere o are și celebrul istoric bisericesc Eusebie Popovici. Despre Sf. Apostoli zice, că „au darul de a grăi în limbi, ce nu le știau mai nainte.“ (Ist. Bis. Univ. trad. București 1925 pag. 149).

Teologia romano-catolică explică la fel. „Apostolii au grăit în limbi streine. Iudeii adunați din țări diferite i-au înțeles ca și cum ar fi grăit în propria lor limbă. A fost o dovadă despre reunirea creștinilor într'o biserică. O dovadă, că toate neamurile vor adoptă limba duhului, întru care toți vor fi una“. (Kirchengeschichte. De I. A. Möhler. Regensburg 1867 pag. 118).

Teologul Aug. Bisping numește minunea pentecostală „reconstituirea momentană a unității limbilor dela început.“ (Erklärung der Apostelgeschichte Münster. 1859) Ar fi deci după această părere glasolalia pentecostală un fel de reversiune a amestecării limbilor dela Babylon.

Teologul romano-catolic B. G. Bayerle zice despre glasolalia, că se făcea în 2 chipuri. O formă eră: „Apostolii vorbeau într'adevăr limbile popoarelor diferite. Altădată chiar dacă apostolii ar fi vorbit în limba lor, diferitele popoare îl înțelegeau, ca și cum ar fi grăit în propria lor limbă. (Die Erlösung Der Welt. Berlin 1860) Sfinții părinți apreciază foarte mult lucrarea Duhului Sfânt. Mântuirea se face pendentă de ea. Despre Sf. Duh zice Sf. Clement Romanul: „Prin el mintea noastră necugetătoare și întunecată se înalță în lumina lui minunată.“

În acelaș fel se exprimă sf. Vasile cel Mare. „Duhul Sfânt fără de care e cu neputință sfințenia. El împarte lucrarea sa, după măsura credinței“.

Grăirea în limbi, ca și celelalte daruri harizmatice având un scop determinat au fost limitate în timp. Scopul glosolaliei eră urzirea bisericii și lățirea evangheliei. Dreptaceea spune sfântul Ap. Pavel: „Limbile sunt un semn nu pentru cei credincioși, ci pentru cei necredincioși“. (păgâni) I. Cor. XIV, 22.

Așadar glosolalia sf. Apostoli în ziua Cincizecmit, precum și grăirea în limbi a unor creștini inspirați, au avut scopul sublim al întemelerii bisericii și a răspândirii Evangheliei.

Păgânii recalcitranti aveau lipsă de asemenea semne și minuni de efecte minunate, cari să-i zguduie sulește și să-i facă accesibili creștinismului. Dreptaceea Fer. Augustin în altă ordine de idei verifică aserțiunea noastră: „Omnipotens Deus, qui promisit et fecit, ut ab incredulis gentibus, incredibilia crederentur“. (De civitate Dei. Liber. XXI. pag. 178.)

După învățătura bisericii harizmele erau necesare la începutul predicii creștine. Așa grăirea în limbi, tălmăcirea limbilor, darul tămăduirilor, puterea de a face minuni, prorocia. (I. Cor. 12, 9-10. Cu timpul ele încetează fiindcă nu mai erau de lipsă. „Prorociile se vor sfârși, limbile vor încetă, cunoștința va avea sfârșit.“ (I. Cor. 13, 8.) Avem mărturie în Sf. Părinți ai bisericii că harizmele au încetat prin veacul IV. al erei creștine.

Asemenea tuturor ereticilor pentecostaliști caută să-și fixeze doctrina pe temeluri biblice. Le-am arătat. Rea credința în materie religioasă este apanagiul tuturor rătăciților, deci și a pentecostaliștilor. La învinuirile noastre că anume de ce nu se arată și asupra lor limbi de foc, de ce nu grăesc și dâșii ca apostolii spre a fi înțeleși ori direct, ori indirect, își aruncă textul I. Cor. 14, 2. Anume noi suntem vina, că nu-i înțelegem. Am mai amintit că scopul pentecostalismului este confuziunea religioasă, pentru a exploata apele tulburate ale credinței în favorul lor. Rea credința lor se evidențiază din faptele, că dintre cele două feluri distincte de glosolalie a apostolilor (înțeleasă direct) și a primilor creștini (înțeleasă indirect) se leagă de cea din urmă. Este mai ușoară a tulbură mințile. Confuziunea este mai sigură. Totodată ei scapă și de controlul nostru rațional. Este caracteristic pentru pentecostaliști că se leagă morțiș numai de cele 2 daruri harizmatice 1. grăirea în limbi și 2. tălmăcirea limbilor. Prin aceste două harizme scapă de orice control rațional. Au voie să vorbească câte știu și câte vor. Nimeni nu știe nimic. Celelalte harizme sunt lăsate la o parte: darul tămăduirilor, puterea de a face minuni, și prorocia. Se vede că pentecostaliștilor le convine mai bine confuziunea produsă de grăirea în limbi.

Nol recomandăm mai bine pentecostaliștilor să facă zilnic băi reci, spre a-și moderă sistemul nervos.

Poate ar fi scutiți și de stafia grăirii în limbi. Dacă sunt ei dela Dumnezeu, nouă ne ajunge să facă tămăduiri miraculoase, să prorociască și să facă minuni, — dacă pot. —

Până atunci să ni se dea voie să considerăm pentecostalismul drept parodie a unui mare fapt biblic, și un nou mijloc de a rătăci sufletele exaltate...

Preotul: Ștefan R. Lungu

Cuvânt la Adormirea Născătoarei de Dumnezeu.

Culmea furiei omenesti săvârșită pe Golgota ne-a lăsat cel mai trist tablou. Inchipuți-vă: sus, pe un munte nu prea înalt pe Răscumpărătorul neamului omenesc, pe Domnul Nostru Iisus Hristos, răstignit pe cruce; jos, la picioarele Lui, stătea Maria, mama Sa, plângând în suspine sfâșietoare de inimă, însoțită de sora ei Maria lui Cleopa, Maria Magdalena și încă de un învățăcel, pe care-l iubea cel Răstignit mai mult, Ioan. Câte dureri au pătruns ca sabia inimile lor, câte lacrimi au vărsat, câte suspine le-au înăbușit plânsul lor, și îndeosebi al Mamei,... Cine Doamne, ar putea să ne spună?

Oamenii-tâlhari își băteau joc de El-Atotputernicul. Familia Sfântă se ruga pentru El, iar „Mielul cel blând“, în chinurile cumplite dă „deslegare“ și „mângăere“ lumii.

S'a jertfit pe Sine pentru noi, iar pe Mama Sa o dă pentru lume s'o albă de mângăiere. „Femeie, iată Fiul tău!“ „Iată Mama Ta!“ iubitul Meu învățăcel Ioane! De aici înainte mângăerea ta apostole, va fi mama Mea și va fi tuturora asemenea ție, omenimei întregi!

Iată tabloul. Ce întocmire Dumnezească! Omenime păcătoasă, tu, care ai bătut cuie în mâinile și picioarele Prea Curatului Tău Dumnezeu, primești de mamă mângăitoare pentru vecinicie și mijlocitoare, pe mamă Sa, pe cea nespūsă podoabă a bunătăților, pe cea împodobită cu Dumnezească mărire, pe Prea Sfânta și laudata Fecioara!

Câtă îndurare dela Dumnezeu pentru noi. Cum ni-se idă puțință de a afla har și iertare înaintea Lui!. Pentru cruzimea păcatelor săvârșite, cum ni-se deschide ușa spre ceriuri, spre vecinica mântuire!

Vedeți voi iubiții mei în această întocmire, bunătatea lui Dumnezeu? Vedeți voi, cum în ziua culminării păcatului omenesc, Dumnezeu prin îndurarea Sa, ne încredințează ocrotitoare, mângăere și speranță, pe Mamă-Sa!

Dacă tu, iubite creștine cunoști și simți

această bunătate și mângăere, făcută pentru noi, atunci, pe lângă alte multe recunoștințe suntem datori să ne transpunem sufletește în satul Ghetsimani, unde această maică mângăitoare a tuturor, Prea Curata Fecioară a adormit. Să ne grăbim cu sufletul nostru la locul cel Sfânt în Ghetsimani să ne rugăm și noi, pentru primirea deslegării și a binecuvântării Sale de Maică a lui Dumnezeu, peste noi și pruncii noștri.

Astăzi, sus în ceruri osanale și imnuri de laudă, cântă cetele îngerești pentru primirea Prea Curatei Fecioare, pe care o întâmpină stăpânile, scaunele, domniile, căpeteniile, puterile, herovimii și serafimii, că dela pământ la cer se ridică împărăteasa tuturor, Dumnezeasca fiică: Maria Fecioara. Jos pe pământ, în satul modest Ghetsimani Sfinții Apostoli veniți din toate marginile pământului, după rugăciuni de trei zile, cu cutremur privesc mutarea Sa de pe pământ la ceruri, în sânul Tatălui, în brațele iubitului său Fiu și Dumnezeu nostru Iisus Hristos. Aceasta este minunea zilei de astăzi!

De acum înainte mângăerea Sa, se revarsă din ceruri peste fil Săi, care cu credință își ridică ochii către Ea! Ca izvor de bunătate și grație, veghează peste noi creștinii și mijlocește rugăciunile noastre la Tronul Dumnezeirii. Cum se întâmplă această mângăere și mijlocire către Dumnezeu Tatăl, vă voi arăta-o prin un exemplu luat din zilele noastre.

...Zăcea în spital pe patul de moarte o fată căzută în desfrânări și păcate. Dorința ei din urmă era să-și vadă părinții. Mama, cu inima de mamă, alergă la bolnavă și cu sărutările ei calde, căută să aline suferințele ficei sale. O, mamă, iartă-mă, că am greșit!. Strigă fata în suferințele ei. Nu pot să mor mamă, dacă nu voi avea iertare și dela tata! În chinurile ei privea în ochii mamei sale, cerând să-i aducă iertare dela tatăl său. Mama obosită și sdruncinată de atâta suferință se scoală repede dela patul suferinței și aleargă la tatăl să mijlocească iertare pentru fiica sa.

Tatăl, nu voia să vadă mai mult de ceea, ce-i aduse rușine lui și familiei sale, „mai bine moară așa, decât să o primesc la sânul meu.“ Mama, căzu în genunchi, cu ochii scâlțați în lacrimi, ruga pe tatăl să deie iertare ficei, pentru scăparea ei din suferințele morții. Căldura dragostei de mamă a cucerit inima tatălui, care ducându-se la capul suferinței a sărutat-o dându-i deslegarea sa părintească, a iertat-o. Cu acestea iertări, fata fericită și în liniște, a murit.

Vedeți iubiților, puterea rugăciunii de mamă! Așa se roagă Maica Domnului la treptele tronului ceresc pentru noi. Așa să înțelegeți mijlocirea Preacuratei Fecioare Maria ce o face către Fiul Său pentru noi.

Pentru aceste binefaceri, noi suntem datori cu nemăsurată venerațiune către Maica Dumnezeului nostru.

Precum iubim și cinstim pe mama noastră, care ne-a născut și crescut, și cum cu sfială punem în gura noastră numele ei și cu pietate privim la dânsa, pentru că ne-a făcut părtași lumii acesteia, de multe ori cu lacrimi udată, ne-a câștigat pâinea cu sudoarea feții sale pentru creșterea noastră. Cu atât mai vărtos trebuie să venerăm și să cinstim pe Născătoarea de Dumnezeu, pe Maica noastră a tuturor, care ne'nterupt cere iertare dela Tatăl cel ceresc pentru păcatele noastre.

Să ne deschidem inimile noastre aceleia, pe care Mântuitorul în ora răscumpărării ne-a dăruit-o nouă ca Mamă. Să zicem: O, Maică Preacurată! Primește rugăciunile robilor Tăi și mijlocește pentru ei iertare dela Tatăl cel ceresc, acelor ce cu osârdie și fără prihană Te măresc pre Tine, în vecii vecilor Amin.

Cornel Mureșan
preot

Dezastrul Bolșevismului.

Toate țările urmăresc cu mare interes evoluția bolșevismului în Rusia, văzând în el un pericol pentru toată lumea civilizată.

Bolșevismul pretinde, că a introdus în viața lumii un nou sistem de structură socială, după care trebuie să se prefacă... tot universul. Aceste sunt pretențiunile bolșevismului și revoluția mondială este visul zilnic al bolșevicilor; însă analiza amănunțită a evenimentelor din Rusia ne spun cu totul altceva.

Bolșevismul cedează din teoriile lui sociale și lovindu-se de viața practică vede clar imposibilitatea de a realiza toate dogmele lui.

Comunismul nu este un curent nou în istoria omeniei. El există de când în societatea omenească s'a ivit sărăcia și neajunsurile materiale. Și ca un protest sufletesc în contra înjosirii claselor inferioare, s'a născut în mentalitatea omenească visul comunismului, unde nu vor fi nici săraci, nici nenorociți, și prin care se va stabili rajul pe pământ.

Aceasta este baza politică a comunismului, însă toate problemele mari sociale, totdeauna dau adăpost și altor sentimente, pur omenești, — și la teoria comunismului s'a asociat dictatura poretariatului, care în-

seamnă un sentiment rău, de răsbunare de către clasele robite față de clasele apăsătoare, sau capitaliste cum se spune în teoria marxismului.

Or, viața a arătat, că clasele robite, venind la putere, se transformă și ele în clase apăsătoare, și, văzând esența structurii sociale a rămas aceeași.

În concordanță cu cerințele imperative ale vieții, bolșevicii au fost siliți să cedeze din teoriile lor și să le acomodeze cu natura omenească, care a rămas neschimbată.

Evident că acest lucru n-a putut să rămână fără influență asupra ideologiei bolșevicilor, cari s'au găsit într'un impas.

Astăzi bolșevicii ar fi gata să renunțe mai la toate dogmele lor, însă atunci li se pune o întrebare firească, — de ce au sfărâmat un stat întreg și au nimicuit atâtea sute de mii de oameni?

Și măcar că bolșevicii ascund stăruitor descompunerea partidului lor, ea este vădită și numai lasă iluzii pentru conducătorii acestei mișcări. Nu e departe ziua, când bolșevicii vor fi nevoiți să dea seamă pentru tot răul, cari l-au făcut omenirii și să dispară odată pentru totdeauna din lumina civilizată de azi.

Istoria bolșevismului ne arată, că structura socială a omenirii, are legile ei și nu poate fi considerată ca o operă a unei sau mai multor păături sociale, ci se clădește pe alte baze, cari emanează dela Dumnezeu.

Propagandă religioasă-culturală în Luguzău.

Marele Stat Major prin înființarea „Societății de educație fizică și națională“, a realizat fericita idee a colaborării tuturor factorilor de cultură, în misiunea ridicării mulțimilor. Poporul eră obișnuit să vadă descălecarea intelectualiilor numai atunci când se urmăreau anumite interese și în speță interese politice. Cece ne depănăm zilele în mijlocul poporului, știm ce greutate prezintă desrădăcinarea acestui prejudiciu primejdios. Știm cu câtă rezervă se poartă poporul față de noutăți. A fost prea mult înșelat, pentruca să poată lesne crede!

Organizația plasei Târnova în frunte cu Domnul Mager trimisul preturei, a ținut o ședință de propagandă în comuna Luguzău. (prot. Șiria.) în ziua de 28 Iulie a. c. Dupăce înainte de masă s'a făcut sf. liturghie, misiunea s'a continuat după masă la ora 3. S'a celebrat Vecernia în sobor de către preotul L. Nica din loc având împreună-slujitor pe subsemnatul. S'a predicat despre „lubirea creștinească“. După terminarea sf. rugăciunii în fața școlii de stat au urmat conferințele domnilor colaboratori. A conferențiat D-l Aron Indreliu director școlar „Despre Mihailu Viteazul“. Urmează medicul Dr. R. Schellenberg despre tuberculoză.

Conferințele au fost ascultate cu viu interes de către mulțimea adunată. De încheiere subsemnatul a conferențiat „Despre limba, legea și moșia strămoșească“. S'a scos la iveală, că schimbarea legii noastre cu alte confesiuni este nu numai o aberațiune religioasă, ci și un atentat în contra neamului și a țării. După terminare s'au împărțit broșuri de propagandă.

Este remarcabil, că o grupă de bapțiști din loc, au participat la conferințe. Comentau cu o vădită ironie la adresa noastră, cele spuse

Bapțiștii au pus la cale un mare tărăboiu cu fanfara din vecini în adunarea lor, folosindu-se de coincidența unei căsătorii baptiste. Au greșit calculul! Lumea cu judecată la cap nu se mai lasă amăgită de sgomotul chimvarelor celor rău răsunătoare. Mulțimea a venit la conferințele noastre și a trecut la ordinea zilei cu un surâs ironic la adresa bapțiștilor. „Neguțătorii lui Hristos“ și-au pierdut creditul!

Așa petrecurăm la Luguzău.

Orașul și satul.

— Meditație —

„Cain și-a zidit o cetate“ Geneză 9.17.

Cain a creat o lume nouă, oameni noi, cerințe noi, E primul oraș. E germenul colosului de azi, care e o lume, o cetate cu zeii și idoli ei aparte, în cetatea mare a lui Dumnezeu. Avel cu urmașii lui, au rămas credincioși ogorului. Aceasta este icoana simbolică a celor două împărății: civitas terrena și civitas caelestis.

Pedagogul naturalist Rousseau, când a zis înapoi la păduri, a spus de sigur o exagerare. Tot o exagerare ar fi să spunem că în oraș e tot ce avem mai bun și că aici e singurul progres. Adevărul este, că viața în sine, este aceeași, atât la sat cât și la oraș; depinde de cel ce o trăiește. Omul adevărat, creștinul adevărat, rezistă ori unde ar fi. Acesta, pretutindenea se vede însoțit de Dumnezeu, ori unde și ori când Isus îi este un memento fericito. Adevărat mai este apoi și acela, că orașul este o mreje vrăjtită care prinde mii de suflete curate. O adevărată panică se produce printre rândurile băeților dela țară, veniți la școala din oraș. Pentru sufletele acestea neprihănite, ispita e așa de mare, încât scapă cine poate, cine are noroc. Paralel cu lecțiunile frumoase din școală, în dosul școlii, elevul ia lecțiuni urâte și dezastruoase.

Cu toate acestea, ori cât de naturaliști și de asceți am fi, nu putem zice că orașul este un pericicol. E de sigur ceva, ce tentează mai mult decât satul. E locul unde Dumnezeu e chemat și laudat de

mai puține guri; locul unde Dumnezeu e dorit de mai puține suflete; locul unde se cumpără și se vinde totul; Dumnezeu, divinitatea dacă s'ar putea, s'ar vinde și s'ar cumpăra. E locul unde se pare, că mâna lui Dumnezeu nu este indispensabilă. Aici tot ce există e de așa natură, ca să-l facă pe om mai mândru și mai încrezut în puterile lui. Aici copilul mic al orașeanului nu arareori, știe doar din gura învățătorului că pâinea ne vine cu ajutorul lui Dumnezeu; incolo, el vede pe dispensatorul atotputernic al acestui bun, în persoana brutarului.

Cum să nu fii mândru și încrezut, când nu vezi pe nimeni rugându-se pentru ploae, pentru vreme bună, pentru pâine! Aici totul e supus voinței omului. Pentru apa ce curge la ordinul unui copil dintr'un robinet, pentru laptele adus de lăptăreasă etc, nu e lipsă de rugăciune: la cine să-i ceri acestea, la cine să-i mulțumești pentru acestea? Doar pentru bani te mai rogi aici lui Dumnezeu — dacă cumva nu ți-e banul singurul Dumnezeu. Cum să nu fii încrezut, când pentru un mic și neînsemnat accident, ai la îndemână medicul cu atâta știință și nu umilul molitvelnic al popii.

Iar satul, atâta timp cât va rămânea tovarășul nedespărțit al pământului, va fi locul unde Dumnezeu se va pogori adeseori. Aici numele lui Dumnezeu este și va fi șoptit de mai multe buze. Până acuma aici, seara, tot rugăciunile țin locul reprezentațiilor și audițiilor de radio și concert din oraș. E locul unde mâna lui Dumnezeu se vede în toate. Nimic nu se începe și nu se termină fără Dumnezeu. Așteptând totul de sus ești aplecat rugăciunii, ești supus providenței. Aici omul își dă seama în mod natural, că toată conduita lui se poate schimba după voința unui stăpân cârmuitor.

Ispita și corupția există și aici, dar e ocazională și reprimată aspru când se ivește. La oraș iusă ispita și desfrânarea e întreținută și industrializată. În sat celace înconjură omul nu e rece și calculat. Aici în aerul plin, în verdeața și lumina abundentă, simți mai mult, că toți suntem fiii lui Dumnezeu și că trebuie să fim mai bun, mai blând și mai dornic cu ceilalți frați ai tăi. Firicelul da iarbă, tremurat de vânt, spicul de grâu auriu și aplecat spre pământ, îți dau lecțiuni așa de frumoase despre Dumnezeu!! „Sunt locuri — zice Maurice Barrés — ce trezesc sufletul din letargia sa, locuri învelite, scăldate în mister, locuri alese din totdeauna pentru a fi altarul unei emoții religioase. Asemenea locuri sunt temple sub cerul liber“. Natura toată, în goliciunea ei naivă și primitivă, te apropie mai mult de Dumnezeu, te face mai creștin. Insuși recele Kant, încântat și transportat, de un sentiment nedeslușit în mijlocul acestei naturi zice: „Afirm că a lubi natura și frumsețile ei, este întotdeauna semnul unui suflet bun“.

Punându-mi întrebarea, cum ar trebui să fie viața de oraș, cum ar trebui să trăiască orașeanul, mă gândesc la eroul lui Scheldon — din romanul religios „Adevăratul preot“ — care în orice împrejurare se întreba: „Ce ar face Isus“?

Tot acum însă mă întreb: e așa de neprăhănit oare, săteanul nostru, încât el nu trebuie să se întrebe în diferite situații și în medlii lui: Ce ar face Isus în locul meu?..

George Perva.

Misiune pastorală în Dud.

La praznicul Schimbării la față, în 6 August s'a ținut o scurtă misiune în comuna Dud. (prot. Șiria). Înainte de masă a celebrat sf. liturghie cu predică pâr. Dionisie Mateeș. După masă la ora 3 s'a slugit Vecernia în sobor de către pâr. D. Mateeș și subsemnatul. Am predicat despre „Porunca cea mare“, îndemnând poporul să desrădăcineze din suflet ura zavistia, ș. a. păcate, cari întunecă chipul lui Dumnezeu în om. Să se deschidă larg inima virtuților creștine.

Am remarcat în sf. biserică prezența Doamnelor și Domnilor intelectuali din comună. La ora 4 subsemnatul în fața unui mare număr de credincioși, am ținut combaterea baptismului a adventismului și a pentecostalismului.

De încheiere am împărțit în mod gratuit vre-o 20 broșuri de propagandă, din „Biblioteca creștinului ortodox“.

Ne-a provocat la discuții biblice un baptist cu N. T. în mână. Am făcut combaterea botezului baptist. Partnerul nostru baptist nega cu o vădită nerușinare orice i-am fi arătat. Poporul a plecat satisfăcut. Baptistului i-am arătat, că adevărurile de credință nu se pot cunoaște numai din Biblie, fără Tradițiune. Greșala și rătăcirea sectarilor se întemeiază deci tocmai pe lepădarea Sf. Tradițiunii. Numai cu N. T. fără T. V. și Sf. Tradiție, predicatorii sectari rămân „arătători de drum orbi“. Nu mântuirea, ci osânda îi așteaptă. Am câștigat din nou convingerea, că bapțiștii sunt rău intenționați în discuții și de rea credință. Ei țin mult la aceea, ca cel din urmă cuvânt la discuții să fie al lor. Acele vremi au trecut însă!...

Misionarul.

**Reclama este
sufletul comerțului.**

Pe malul mării.

A 'noptat. Din minaret
Hogea și-a cântat chemarea
De culcare. Eu veghez
Și ascult cum cântă marea.

Valuri, valuri nesfârșite.
Se alungă, se gonesc
Din nemărginirea mării,
Și de țerm se risipesc,

Și bătaia lor ritmată
De îndărătnice maluri,
Dă misteriosul vuet,
Cântecul etern de valuri.

Luna plină stăpânește
Ale nopții 'ntunecimi
Se topesc. Bolta'nstelată
Se-oglindește'n adâncimi.

De pe „Coasta de Argint”
Boarea nopții lin adie
Peste valuri, glas de fluer,
Ce stârnește duiosie.

Colo'n zare și de bărci
Fluturându-și pânza'n vânt,
S'apropie maestos
In cadența unui cânt.

Cași niște mâini întinse,
Rugătoare stau în sus
Catargele, parc'ar cere
Scutul sfânt al lui Isus.

Balcic 1929.

Tie Flaviu.

INFORMAȚIUNI

Donațiune pe seama bisericii ort. române din Biserica Albă (Iugoslavia). Dl. Dr. Aurel Novac, fost avocat și conducător național din Biserica-Albă, a donat pe seama bisericii de acolo casa d-sale din strada principală și două jughere vie, cu destinația de a servi aceasta ca plată preotului, devenind astfel casa d-sale casă parohială. Cum de casă parohială era mare necesitate, dl Dr. A. Novac, azi notar public în Ciacova (România), a asigurat existența preotului român din acea parohie. Dania va purta numirea: „Fundatiunea Aurelia, Florica Novac”. Gestul dlui dr. Aurel Novac dovedește că inima, inflăcărată care a palpitat pentru tot ce e românesc, a rămas neștrămutată, până la sfârșit, flacăra călăuzătoare și sprințătoare a românismului și credinței strămoșești. (Viața Nouă).

Mulțumită publică.

Subsemnatul, în numele consiliului parohial, ort. rom. din Belotint și a enoriașilor mei aduc și pe această cale, vii mulțumiri: 1. D-lui *Dr. L. Cigăreanu*, prefectul jud. Timiș-Torontal, pentru dragostea manifestată față de această comună bisericească, prin donațiunea din fondul județului a sumei de 100.000 Lei zis una sută mii Lei pentru renovarea Sf. noastre biserici.

2. Mulțumim apoi bunului creștin *Dr. Aurel Clobanu*, mare proprietar și fost senator, pentru multiplele D-sale donațiuni bisericii noastre și în special pentru un teren arabil în valoare de 25.000 lei donat Sf. noastre biserici, ca și ajutor la cumpărarea casei parohiale.

D-zeu să le răsplătească aceste nobile jertfe.

preot: *Aurel T. Doboșiu*

Nr. 4462 | 1929.

Comuncat.

Sfântul Sinod cu adresa Nr. 643 | 1929 ne aduce la cunoștință, că a dat binecuvântare Asociației Generale a Clerului Român ortodox, ca să țină congresul anual în zilele de 15—16 și 17 Septembrie a. c. în orașul Arad, cu următoarea ordine de zi:

1. Misionarismul în biserica ortodoxă română;
 2. Diverse.
- Se vor ține și două ședințe publice, în care se va vorbi despre:
1. Adevărata interpretare a Sf. Scripturi și
 2. Puterea sfințitoare a Bisericii.

Arad, la 14 August 1929.

Consiliul eparhial ort. rom. Arad.

Citiți și răspândiți

„Biserica și Școala”

Redactor responsabil: **SIMION STANA.**